U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **M. T. N**, zastoupeného Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2017, č. j. OAM-73/LE-LE05-LE24-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 8. 2017, č. j. 60 Az 36/2017 – 34,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 24. 8. 2017, č. j. 60 Az 36/2017 – 34, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2017, č. j. OAM-73/LE-LE05-LE24-2017. Tímto rozhodnutím žalovaný neudělil stěžovateli mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (stěžovatel) v zákonné lhůtě kasační stížnost.

[3] Kasační stížnost je přípustná. Jelikož se jedná o věc mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve v souladu s § 104a s. ř. s. otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, odmítne ji jako nepřijatelnou.

[4] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem *„přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2)

kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[5] S ohledem na obsah spisu a z něj vyplývající skutková zjištění Nejvyšší správní soud neshledal přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Soud neshledal ani tvrzenou nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů. Rozsudek krajského soudu plně odpovídá požadavkům judikatury na jeho přezkoumatelnost (srov. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75). Z rozsudku je zjevné, jak soud ve věci rozhodl, a že své rozhodnutí opřel o dostatečně zjištěný skutkový základ. Vycházel ze správního spisu a informací v něm shromážděných, přičemž ani žalovanému nelze v tomto směru vytknout, že by skutkový základ věci zjistil nedostatečně. Nesouhlas stěžovatele se způsobem a rozsahem vypořádání námitek nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů. Pokud se krajský soud výslovně nezabýval aktuálností zpráv o zemi původu, je to dáno tím, že stěžovatel tuto námitku navzdory svému tvrzení ve správní žalobě nevznesl.

[6] Pokud stěžovatel namítá, že nebyl zjištěn stav věcí, o němž nejsou důvodné pochybnosti,
Nejvyšší správní soud poukazuje na rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, č. 835/2006 Sb. NSS. V něm byl vysloven závěr, že *„[ž]alobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. (...), nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“* (srov. též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2009, č. j. 9 Azs 98/2008 – 75 a ze dne 29. 8. 2015, č. j. 9 As 123/2015 – 34). Napadená rozhodnutí vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který byl řádně a správně právně vyhodnocen.

[7] K námitce nedostatečného posouzení možnosti udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, resp. posouzení azylově relevantní újmy hrozící stěžovateli v případě návratu do vlasti, Nejvyšší správní soud odkazuje na ustálenou judikaturu, ve které se vyjádřil k naplnění reálného nebezpečí vážné újmy ve smyslu citovaného ustanovení, viz např. rozsudek ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 - 62, nebo ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008 - 101. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005 - 86, *„existují v rámci azylového řízení dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. (...) V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí. Pokud žadatel neunese břemeno tvrzení, správní orgán de facto nemá o čem*

rozhodovat.“ Tak to mu bylo i v nyní rozebíraném případě. Jak uvedl krajský soud na straně 9 napadeného rozsudku, stěžovatel v průběhu řízení hrozbu vážné újmy neuvedl, a naopak sdělil, že ve Vietnamu není nic, čeho by se v případě návratu obával a o azyl žádá kvůli svému malému dítěti, které je nemocné. Dále tvrdil, že nemá politické přesvědčení a nikdy nebyl členem žádné strany ani organizace, tedy nic nenasvědčuje možnosti jakékoliv formy pronásledování po případném návratu žalobce do Vietnamu. Žalovaný ani soud tak nemohli z ničeho dovodit, že by stěžovateli mohlo hrozit v zemi původu pronásledování.

[8] K namítaným humanitárním důvodům, kdy stěžovatel žádal o možnost pečovat o svého nezletilého, vážně nemocného potomka, odkázal Nejvyšší správní soud na svou rozsáhlou judikaturu. Institut humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu byl již mnohokrát předmětem řízení před Nejvyšším správním soudem (srov. např. rozsudky ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015 – 28, ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48, či ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55). Na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu. Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu. Humanitární azyl lze udělit v případě hodném zvláštního zřetele. V rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.*“ Stěžovatel neuvedl v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani v dalším průběhu správního řízení žádné mimořádné okolnosti, které by byly důvodem pro možné udělení humanitárního azylu. Stěžovatel ve správním řízení poukazoval pouze na to, že jeho dítě je vážně nemocné. Žalovaný i soud k tomu správně zdůraznili, že tato skutečnost nezakládá důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona, neboť jak samotné dítě, tak i jeho matka již mají na území ČR oprávnění k trvalému pobytu, a mají také přístup ke zdravotní péči v rozsahu veřejného zdravotního pojištění. Rozhodování o udělení mezinárodní ochrany stěžovateli tudíž nemá na kvalitu zdravotní péče poskytované dítěti stěžovatele zjevně žádný vliv

[9] Jestliže stěžovatel namítal, že krajský soud náležitě nevyhodnotil námitky ve vztahu k možnosti naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění, Nejvyšší správní soud uvádí, že již opakovaně judikoval, že potřeba legalizace pobytu na území České republiky není azylově relevantním důvodem (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003 - 47, ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69, a ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 - 94).

[10] Pro výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto není důvod pro její přijetí k věcnému projednání. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou řešeny rozdílně, přičemž nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu. Soud neshledal ani zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu práva. Soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[11] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2017

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu